

lige Myndighed til at undersøge Personer, der vare mistænkte for at være smittede; thi naar de Paagjældende ikke komme i Kollision med det Offentlige derved, at de drive Utugt som en Forretning, saa tror jeg, at det vilde være uovelig at komme ind paa Spørgsmaalet om Undersøgelse. Man vilde vist kunne komme altsor vidt, og derfor har jo ogsaa Lovforslaget udelukkende holdt sig til dem, der søge Erhverv ved Utugt; Kvinder, som drive Utugt af andre Grunde, kunne lige saa lidt komme ind under Polititilsyn, selv om man har dem nok saa meget mistænkte for at være smittede, som Mandfolk. I Øvrigt skal jeg tillade mig at henvise til de Bemærkninger, som findes i selve Lovforslaget om Grunden, hvorfor man ikke har troet at kunne gaa ind paa Visitation af det mandlige Kjøn. Endelig skal jeg tillade mig at gjøre en Indsigelse mod den Opfattelse, som det ærede Medlem har faaet af de Udtalelser, der ere faldne. Uden at jeg i Øvrigt skal inblade mig videre paa den Maade, hvorpaa Visitationen for Liden ster, skal jeg bemærke, at det er ikke Tilfældet, at de Paagjældende trommes sammen og visiteres massevis; det er kun de saakaldte indskrevne Fruentimmer, der blive visiterede paa den Maade, at de blive tilfagte til at møde paa en bestemt Tid, hvorimod de Kvinder, som her er Tale om, de, som henhøre under den hemmelige Prostitution, blive henviste En for En til Politilægen, eller ogsaa henviste til at staffe sig en Attest fra en autoriseret Læge. Dette forekommer mig at være en meget mild Form, navnlig da de Paagjældende jo altid ved at staffe en Lægeattest kunne fri sig for at komme i nogen-somhelst Forbindelse med Politilægen, saa jeg tror ikke, at det kan siges, at der vises nogen unødvendig Haardhed i den Retning. — Jeg kan altsaa paa ingen Maade anse Lovforslagets øvrige Bestemmelser for overflødige, selv om vi kunne give 1ste Stykke i Endringsforslaget under Nr. 1 et fyldigere Udtryk, og jeg kan derfor slutte med at udtale min Tak til det ærede Medlem, fordi han holder paa Endringsforslaget under Nr. 2 a, som for mig er Alpha og Omega i dette Spørgsmaal.

Strup: Jeg har kun bedet om Ordet for at berigtige en Misforstaaelse af den ærede Ordfører. Jeg har paa ingen Maade tillagt den ærede Landstingsmand for 10de Kreds (Jensen) det Udtryk, at han skulde have sagt, at disse frænkende Visitationer finde Sted offentlig. Jeg har kun forstaaet den ærede Landstingsmand saaledes, at han har sagt, at Opkaldelse til at faae Advarsel og Paaleg om at lade sig visiteres sker offentlig, eller saa at sige offentlig i en Sal, hvor mange Andre end netop mistænkte Kvinder ere tilstede. Jeg maa dog endnu tillade mig at hævde overfor den ærede Ordfører, at enten er det, for ikke at sige meningsløst, saa dog be-

tydningsløst at sætte den Bestemmelse ind i Loven, at ethvert Individ, som er behæftet med denne Sygdom, er pligtigt til at underkaste sig en Kur, uden at man træffer Foranstaltninger til, at denne Pligts Opfyldelse kan paases og hævedes, og uden at det forudsættes, at der kan ske en Undersøgelse og følge en Straf bag efter for dem, der ikke have iagttaget denne Pligt, eller, dersom det skal betyde Noget, saa betyder alt det Øvrige Intet. Dersom denne ene Bestemmelse i Loven kan gennemføres ved de Tvangsmidler, som Udvalget har foreslaaet, saa betyder det Øvrige i Loven Intet.

Jensen: Idet jeg erkjender, at den Misforstaaelse af mine Uttringer, hvortil det ærede Medlems (Strups) Gjengivelse af disse kunde give Anledning, i den Æstetligste blev berigtiget, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg ingenlunde sagde, at Advarselen blev given offentlig. Jeg har blot sagt, at der var Grund til at ønske en Forandring deri, at de Fruentimmer, som blive opkaldte for at faae en Advarsel, maatte opholde sig i det almindelige, af mange Personer opfyldte Venteværelse, som ligger foran det Værelse, hvor de blive kaldte ind for at faae en Advarsel. Jeg tror, at jeg skylder Politiet denne Berigtigelse, thi det vilde jo ganske vist ikke være passende, om man gav et Fruentimmer en saadan Advarsel i et Værelse, der var opfyldt af mange Mennesker; men noget Saadant ster heller ikke.

Justitsministeren: Det er i visse Henseender en eiendommelig Stilling, hvori Justitsministeren i dette Tilfælde befinder sig, den nemlig, at han, der jo paa en Maade kan siges at være Overpolitimester i Landet, maa træde op og værgemod, at der gives Politiet en for stor Myndighed. Det synes, at jo længere man forhandler om denne Sag, desto mere gaar Stemmningen i Retning af at stille Alle i Landet baade Mænd og Kvinder under Politiets specielle Opsyn i den Grad, at det skulde bero paa Politiets Forgodtbefindende at lade dem underkaste en Undersøgelse, og det uden Hensyn til, om de ere gifte eller ugifte, for at gjøre Bestemmelsen i den foreslaaede nye § 1 rigtig effektiv, hvilken Bestemmelse jo — som det er udtalt — er laant fra Fattigloven. Jeg kan dog ikke tro Andet, end at man ved en nærmere Overveelse vilde komme til det Resultat, at en saadan Tingenes Tilstand vilde være noget eiendommelig her i Danmark i Aaret 1874, og jeg tvivler derfor ikke om, at det meget mere har været et Tankeexperiment, som man har gjort, naar man har talt i denne Retning. Det ligger ogsaa nær at erkjende, at der ikke er saa ganske lidt Forskel imellem Mænd og Kvinder i disse Forhold. Jeg tror at turde sige, at jeg hører til dem, som ved enhver Leilighed søger at hævde Kvindens Ligeberettigelse med Manden, og